

UZASADNIENIE

Powód (...) Ltd z siedzibą w V. na Malcie wniósł do tutejszego Sądu pozew przeciwko pozwanemu A. R. o zapłatę kwoty 585,00 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi w stosunku rocznym od dnia 18 marca 2015 r. do dnia zapłaty, których wysokość od dnia 01 stycznia 2016 roku nie może przekraczać umownych odsetek maksymalnych za opóźnienie z tytułu nabytej w drodze umowy cesji wierzytelności przysługującej (...) Sp. z o.o. (poprzednio L..pl sp. z o.o.) wobec pozwanego z tytułu zawartej umowy pożyczki nr (...) z dnia 08 lutego 2015 r. oraz kosztami procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Przesyłka zawierająca pozew wraz z załącznikami nie została przez pozwanego odebrana. Na skutek prawidłowo podjętej próby doręczenia korespondencję pozostawiono w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia. Pozwany nie złożył żadnych wyjaśnień, ani odpowiedzi na pozew, nie zażądał też przeprowadzenia rozprawy w jego nieobecności.

Sąd Rejonowy ustalił, następujący stan faktyczny:

A. R. dnia 8 lutego 2015 r. dokonał rejestracji w systemie informatycznym spółki (...) Sp. z o.o.

Dnia 8 lutego 2015 r. pozwany przełał na konto (...) Sp. z o.o. kwotę 0,01 zł, co stanowiło akceptację warunków ramowej umowy pożyczki.

Dnia 8 lutego 2015 r. sporządzono umowę ramową pożyczki dla A. R..

Dowód: informacja z profilu klienta – k. 5, ramowa umowa pożyczki wraz z harmonogramem – k. 7-13, potwierdzenie przelewu – k. 15.

W dniu 16 lutego 2015 r. (...) Sp. z o.o. przełała na rachunek bankowy pozwanego kwotę 400,00 zł.

(...) sp. z o. o. sporządziła indywidualne warunki umowy pożyczki, w których ustalono termin spłaty pożyczki na dzień 10 marca 2015 r..

Dowód: potwierdzenie przelewu – k. 16, umowa pożyczki z dnia 8 lutego 2016 – k. 14.

Pismem z dnia 21 kwietnia 2016 r. (...) Sp. z o.o. poinformowała pozwanego o cesji wierzytelności na rzecz (...) Ltd. Jednocześnie nowy wierzyciel wezwał pozwanego do spłaty pożyczki o nr (...) w łącznej kwocie 632,44 zł w terminie 7 dni od daty wezwania pod rygorem dochodzenia roszczenia na drodze sądowej.

Dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 17, zawiadomienie o cesji wierzytelności – k. 18, polecenie nadania – k. 19.

Powódka i (...) sp. z o. o. w dniu 7 czerwca 2015 roku zawarły umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem były wierzytelności opisane w załączniku numer 1 do umowy. W § 8 umowy strony określiły cenę przelewu wierzytelności na 1.060.423,48 zł. Jednocześnie wskazano, iż cesjonariusz zobowiązany jest do uiszczenia ceny w terminie do 8 czerwca 2015 r.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 7 czerwca 2015 r. – k. 27-29.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zdaniem Sądu I instancji, w okolicznościach badanej sprawy nie zaistniały przesłanki do uwzględnienia roszczenia w wyroku zaocznym.

Zgodnie z treścią art. 339 § 1 i 2 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W tym miejscu należy podkreślić, iż przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie SN z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, OSNCP 1972, z. 7-8, poz. 150). Wobec, więc tego, że działanie art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenie strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania (tak też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999 r., sygn. I CKU 176/97).

W ocenie Sądu roszczenie powoda w okolicznościach sprawy budziło wątpliwości, zarówno z uwagi na niewykazanie przez stronę powodową legitymacji czynnej do występowania w charakterze powoda z wysuwanym w stosunku do strony pozwanego roszczeniem, a nadto z uwagi na nieudokumentowanie w żaden sposób istnienia, a tym bardziej i wysokości dochodzonego roszczenia.

W pierwszej kolejności zbadać należało czy powód w należyty sposób sprostął ciężącemu na nim obowiązkowi dowodowemu i wykazał, iż jest uprawniony do dochodzenia od pozwanego kwoty dochodzonej pozwem.

Powód wskazywał, iż powyższą wierzytelność nabył na mocy umowy sprzedaży wierzytelności od (...) Sp. z o.o.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar dowodu określonej okoliczności, ciąży na stronie, która wywodzi z niej pozytywne skutki prawne. Co prawda reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być pojmowana w ten sposób, że ciąży on zawsze na powodzie, jednakże nie może ulegać wątpliwości, iż to na powodzie ciąży dowód faktów prawotwórczych, z którymi wiąże się jego żądanie, a które w niniejszej sprawie stanowi zawarcie umowy cesji wierzytelności oraz istnienie w określonej wysokości zobowiązania pozwanego w stosunku do pożyczkodawcy, tj. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Ciężar dowodu wiąże się z obowiązkiem twierdzenia (ciężarem twierdzenia) i obowiązkiem dowodzenia tych wszystkich okoliczności, które mogą być stosownie do art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu. W myśl bowiem art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, w związku z czym przy interpretacji art. 6 k.c. należy mieć na uwadze, że przedmiotem dowodu są tylko fakty prawnie relewantne, istotne dla rozstrzygnięcia o prawach i obowiązkach stron procesu, te, z którymi norma prawna wiąże konsekwencje. Z punktu widzenia roli, jaką odgrywa fakt przy podejmowaniu rozstrzygnięcia, można rozróżnić fakty prawotwórcze, czyli uzasadniające twierdzenie o istnieniu prawa, oraz tamujące i niweczące prawo, czyli wskazujące na nieistnienie prawa, czy to jego niepowstanie, czy to wygaśnięcie. W zależności od rozstrzyganych w procesie kwestii faktycznych i prawnych ciężar dowodu co do pewnych faktów będzie spoczywał na powodzie, co do innych z kolei - na pozwanym (np. w wypadku podniesienia przez niego ekscypcji przeszkadzających powstaniu prawa). Co do zasady na pozwanym spoczywa zatem ciężar udowodnienia okoliczności niweczących lub tamujących roszczenie powoda. Obowiązek natomiast wykazania samego istnienia jak i wysokości roszczenia dochodzonego w pozwie spoczywa stosownie do treści art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. na powodzie. Zgodnie z ich treścią strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powód więc ma obowiązek wykazać dowodami zaktualizowanie się wszystkich podstaw odpowiedzialności pozwanego co do samej zasady jak i wysokości i tym samym zasadności swoich roszczeń. Powód winien więc udowodnić, iż przysługuje mu roszczenie i to w określonej wysokości.

Jak już wyżej wskazano, Sąd uznał za niewykazaną legitymację czynną powoda w niniejszej sprawie. Strona powodowa powołała się bowiem na nabycie dochodzonej od pozwanego wierzytelności w wyniku zawartej z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowy sprzedaży wierzytelności.

Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Powód w niniejszej sprawie, występując jako nabywca wierzytelności, winien zatem wykazać, iż doszło do skutecznego nabycia wierzytelności służącej poprzedniemu wierzycielowi od pozwanego. Warunkiem bowiem skutecznego przejścia wierzytelności w wyniku zawartej umowy cesji było uiszczenie ceny za przelew wierzytelności. Powódka nie przedłożyła żadnych dowodów, iż do uiszczenia tejże ceny w terminie wyznaczonym w umowie doszło, co dopiero skutkowałoby przejściem wierzytelności na rzecz powódki.

Przedłożona przez powoda umowa z dnia 7 czerwca 2015 roku i zawiadomienie pozwanego o przelewie wierzytelności jest wyłącznie deklaracją, oświadczeniem powoda o zaistnieniu takiej czynności prawnej i wymaga tym samym przeprowadzenia dowodu na jego potwierdzenie. Z umowy nie wynika, że wierzytelność przysługująca (...) sp. z o. o. w stosunku do pozwanego, została przelana na rzecz powoda umową cesji wierzytelności z dnia 7 czerwca 2015 r. Brak bowiem załącznika nr 1 do umowy, w którym zostały wskazane wierzytelności będące przedmiotem ww. umowy.

Z tego względu w żaden sposób nie można mówić, aby strona powodowa wykazała, iż nabyła wierzytelność w stosunku do pozwanego w dochodzonej pozwym wysokości, skoro nie przedłożyła załącznika do umowy cesji, z którego wynikałoby czy rzeczywiście wierzytelność w stosunku do pozwanego, która jest przedmiotem pozwu, była przedmiotem przedłożonej umowy cesji z dnia 7 czerwca 2015 r.

Wskazać nadto należy, iż powódka nie przedłożyła w ocenie Sądu dowodów świadczących o tym, iż doszło do zawarcia skutecznej umowy cesji wierzytelności, że nastąpił skuteczny przelew wierzytelności, a co więcej wierzytelności wynikająca z umowy pierwotnej z dnia 8 lutego 2015 r. nr (...).

W okolicznościach badanej sprawy strona powodowa na dowód istnienia dochodzonego roszczenia nie przedstawiła żadnych dowodów. Nie może bowiem stanowić dowodu istnienia wierzytelności wezwanie do zapłaty czy zawiadomienie o cesji wierzytelności. Powód w żaden sposób nie wykazał również, iż istnieje roszczenie wynikające z umowy pożyczki, którą zawarł pozwany z poprzednim wierzycielem.

W konsekwencji Sąd pozbawiony był możliwości zweryfikowania żądanego roszczenia także pod względem jego wysokości. Nie budzi wątpliwości, że nastąpił przelew kwoty 400,00 zł na rachunek bankowy pozwanego. Powód w żaden sposób nie wykazał, z czego wynika stan zadłużenia pozwanego na dzień wniesienia pozwu. Nawet nie można uznać, że pozwany zawarł umowę ramową z C., bowiem w przelewie kwoty 0,01 nie wskazano daty owej umowy; nawet przyjmując, że taka umowa została zawarta, to nie sposób zaakceptować twierdzenia, że pozwany zawarł umowę nr (...). Nie można było dokonać oceny właściwej umowy pożyczki przez pryzmat ustawy o kredycie konsumenckim, czy przepisów kodeksu cywilnego o niedozwolonych klauzulach umownych, a zważyć trzeba, że Sąd dokonuje tej oceny z urzędu.

Przytoczone przez powoda okoliczności (tak istnienie roszczenia, jak i jego wysokość) budziły od samego początku wątpliwości Sądu. Nie zostały jednak usunięte w toku niniejszego postępowania sądowego przez stronę powodową w wyniku przedłożenia zgromadzonych w sprawie dowodów. Przedstawione dokumenty w postaci ramowej umowy pożyczki, indywidualnych warunków umowy pożyczki, zawiadomienia o cesji wierzytelności oraz wezwania do zapłaty były w ocenie Sądu dalece niewystarczające, aby przyjąć domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda co do strony faktycznej wyroku z uwagi na fakt, że z powyższych względów twierdzenia powoda budziły wciąż uzasadnione wątpliwości sądu.

Tym samym powództwo w całości należało oddalić, o czym orzeczono w sentencji wyroku.

(...)

(...)

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

G., (...)

(...)